

Den andra sidan av

MATTILA

Lasse Mattila är fotbollsspelaren i PLSK som på senare tid blivit lika mycket omtalad för sitt engagemang i flyktingbarnen Demirs öde. Direkt efter söndagens segermatch, som innebar säkrat kontrakt till superettan, åkte Lasse Mattila till Ucklum för att stötta barnen som funnit sin tillflykt i kyrkan.

– Fira får jag göra senare, säger Lasse.

Vi blev nyfikna på den 22-åriga killen som visar så stort engagemang för barnen. Vem är han?

LASSE MATTILA KOM TILL Sverige och Ljungskile 1994. Han lämnade Helsingfors och fick sin barndomsdröm uppfyllt, att bli fotbollsspelare på heltid. Han levde bara för fotbollen, allt kretsade kring idrotten.

– Fotbollen har räddat mitt liv, säger Lasse med allvar i blicken.

Han berättar om sin uppväxt, hur pappan dog när Lasse bara var två år gammal och om mammans alkoholmissbruk. Lasse levde sitt liv på fotbollsplanen. Mat, kläder, omsorg och annat grundläggande i livet var inte så viktigt.

– Behövde jag pengar snodde jag lite av mamma. Jag klarade mig, säger han utan bitterhet och sentimentalitet.

– Jag såg det inte som problem. Det var min verklighet, säger Lasse.

Han säger att han trots allt är tacksam för det hans mamma gav. Han fick lära sig stå på egna ben och idag kan han se en mening med allt som hände i barndomen. Han hoppas att hans berättelse kan ge barn i svåra situationer mod och ork att se en ljus framtid, trots att oddsens kanske inte är så goda.

När Lasse var 15 år dog hans mamma, två år senare kom erbjudandet att spela fotboll i Ljungskile.

– Jag såg det nog mer som jag flyttade från Helsingfors än till Ljungskile. Det var ett slags undermedveten flykt från något, men det har jag inte insett förrän senare.

Utan att kunna språket kom han till Ljungskile. Visserligen stod svenska på skolschemat hemma i Helsingfors.

– Men det var inget särskilt populärt ämne. Jag fick börja läsa invandrarsvenska i Uddevalla, men mest lärde jag mig genom kompisarna runt omkring.

I dag talar han klanderfri svenska, med lätt sjungande finsk dialekt.

Vi talar om engagemanget för flyktingbarnen Demir. Lasse säger att det varit naturligt för honom att stötta och hjälpa barnen.

– Kanske beror det på min egen bakgrund? Jag tycker inte att barn, eller någon människa, ska bli bemött på det sätt som myndigheterna behandlat barnen Demir.

Lasse Mattila går nu på Ljungskile folkhögskola. Han har hittat sin mening med livet. Lasse studerar mänskliga rättigheter, fredsarbete och miljöarbete. I går, fredag, reste han och klasskamraterna till Indien för att lära en annan kultur.

– Vi ska möta människor, hjärta till hjärta och det ska bli spännande.

Lasse har rest tidigare, men då som fotbollsspelare. Han säger att då handlar det om träning och spel, inga möten.

– Det blir nog helt annorlunda nu.

För ett par år sedan kretsade allt kring fotbollen. Lasse kommer på sig själv med att bli förvånad över hur lite fotbollen betyder idag.

– Ändå har jag blivit en bättre fotbollsspelare. Kanske beroende på att jag ser andra värden i livet?

Två sidor av samma människa.

Lasse Mattila säger att han upptäckt sidor hos sig själv som han tidigare inte visste fanns. Förr var det bara fotboll i livet, nu ser han viktigare saker. – Jag vill kunna hjälpa människor att må bättre. Kanske är det min egen bakgrund som gör att jag engagerar mig, säger han.

– Prestationsängesten har släppt, fotbollen har fått bli en hobby.

Han tar en klunk the, tittar ut över Ljungskile och tänker. Han förklarar sin tacksamhet till allt fotbollen har gett. Han ser mönster i livet som idrotten har varit med att bygga upp.

– Genom fotbollen fick jag lära mig saker som jag nog aldrig lärt mig annars, passa tider, ta ansvar och sådant. Eftersom min mamma drack hade jag nog inte lärt mig det.

Lasse säger att kärlek är viktigt. Han berättar om barnen Demir, som när de flyttade till Ucklums kyrka fick ett helt annat minspel och uttryck.

– Efter en liten stund lekte barnen som andra barn. De kände sig starka när de var omgivna av värme och kärlek.

Lasse säger att hans tro inte går att begränsa till en enda religion. Han är en del av alla religioner och känner sig lika mycket som kristen och muslim som buddist.

Lasse pekar på en lönn utanför fönstret och säger att människor från olika länder och kulturer har sitt eget namn på trädet, men att det ändå är just det trädet.

– Namnet är oviktigt för mig, det är handlingen som räknas. Många som säger sig vara religiösa pratar mer än de handlar. Det finns goda saker i alla religioner, säger han.

I studentrummet på folkhögskolan står gitarren intill sängen. För två år sedan upptäckte Lasse att han kunde spela och skriva sånger. Det har blivit en stor del av hans liv. Han avslöjar att nu drömmer han om att få spela in en skiva. Det finns material, så nu är det allt det praktiska som ska klaras av. Kanske kan skivan bli ett bevis för att han är något mer än fotbollsspelare. Men Lasse tror inte att han kan livnära sig som artist.

– Nej, inte bara som artist, men kanske i kombination med något annat, som kan hjälpa människor. Jag vill arbeta med social rehabilitering och uppbyggnad och det kan man göra på olika sätt.

– Jag vill i alla fall jobba med människor, säger han och ler.

Hur det blir med fotbollen vet han inte än. Kanske fortsätter han i Ljungskile?

– Vi diskuterar hur det ska bli i framtiden, säger Lasse. Fotbollen är viktig för mig, men det är inte det viktigaste i livet längre.

– Ändå är jag enormt tacksam för allt fotbollen gett mig, den har gett mig chansen till ett liv.

Karin C Gistedt

0522-992 34

Foto: Per Landén

0522-992 30

Mr Pinkerton
läser deckare

Sidan 18

Meteorstorm
närmar sig

Sidan 19

Nästa veckas
skolmatsedlar

Sidan 24

Innehåll:

Lördagsläsning . . . sid 17-20
Sporten sid 21-23
Rubrikannonser . . . sid 24-28

Nästa veckas TV sid 30
Heligens radio/TV sid 29, 31